

Ахмедъ-ага отъ Тъмрашъ, главатарътъ на баши-бозуцити, които съспинаха Перушница, за награда прина единъ сребренъ медалъ.

Единъ французинъ г. Гузонъ бѣше убитъ въ Перушница отъ баши-бозуцити. Той, беспокоенъ за съдбата на едного отъ приятелити си и поданенъ отъ ближнити си въ Пловдивъ, отиде въ Перушница; тамъ той стигна прѣзъ ношгъта, прѣди да се нападнатъ, и остана въ селото за единъ часъ да вечерна. Селанетѣ го помолиха да посредствова отъ тѣхна страна прѣдъ властъта и прѣдъ баши-бозуцити, като имъ каже, че тии нѣматъ намѣрение да се противетъ на правителството и, че не искатъ друго, освѣнъ да ги бранетъ. Той се нае да го извърши и прѣди да трѣгне отъ селото, срѣшга баши-бозуцити, които го хващатъ, обиратъ му всичкити пари, зиматъ му коньтъ и му заповѣдоватъ да остане сѣднатъ на земната. Той протестира, като имъ каза, че е френецъ и пѣтова за свои си частни работи; за доказателство, показова имъ тескерето си или пашанортътъ си.

Главатарътъ на баши-бозуцити, като се научи заповѣда на своити си люде да го опушнатъ. Французинътъ тосъ-часъ нада мъртвъ. Подсетнѣ се намѣри шапката му продушена съ коршумъ. Вице-консултътъ сполучи да достави вѣрни доказателства за това убийство, дадени отъ свидѣтели. Пловдивскій мютесарифинъ се опита да докаже, че г. Гузонъ е убитъ отъ вѣстанницити и искаше да потвърди това си доказателство съ това, че шапката на убитий се е намѣрила въ црквага.

Откажъ оставиха Перушница, една часть отъ баши-бозуцити отиде въ селото *Дъдово*, състояшите отъ 100 къшти, на което жителетѣ не рачиха да си дадатъ оръжието на баши-бозуцити, когато отиваха за-въ Перушница. Въ второто башибозушко посѣштение, селото се прѣдаде и селанетѣ се разбѣгаха, което даде прѣдлогъ на братътъ на Ахмедъ-ага да го оплѣни и изгори. Ближното село *Бойково* и то се изгори. *Катуница* нѣмаше да постигне съштата съдбина, ако да не бѣше на спасила храбростъта на единъ грѣбъ, който наблизу имаше голѣмъ чифликъ. *Станкина* (?), голѣмо село отъ 100 къшти се изгори и жителетѣ му се избиха.

Редовната войска и баши-бозуцити, управлявани отъ Рашидъ паша, се върнаха въ Пловдивъ.

Ми заедно съ г-на Баринга, английскій пратеникъ, посѣтихми Перушница на 15(27 юний, два и половина мѣсеца слѣдъ съспиването ѝ. Въ това врѣме ни една къшта не бѣше сградена. Голѣма часть отъ жителетѣ ѝ бѣха се завърнали и живѣяха, както можаха, спѣха на земната подъ открито небо или на покритити съ слама разрушени стѣни. Тии не бѣха принали никаква помощъ отъ правителството и не бѣха въ състояние да си поправетъ къшгата, и се боаха да отидатъ безъ пазители въ гората да си набератъ потрѣбнитѣ дърва. Житото имъ стоаеше по нивната, съшто така нѣмаха сѣчива да го ожнать, нито пакъ имаха пари да си купетъ.

За да се допълни злочестината имъ тако-речи всичкий имъ добитѣлъ се откара отъ баши-бозуцити, а останалии се държаше въ Устина и въ други турски села. Казаха ни, че Пловдивскій управитель далъ заповѣдъ да имъ се върне добитѣлътъ, ако можатъ да докажатъ, че е тѣхнъ, нѣ Турцити, за да избѣгнатъ това връштане, побързаха да продадатъ добитѣлътъ на жителетѣ въ Хаскюй и въ други по-далечни мѣста.

Тако-речи въ съшто то врѣме, когато това ставаше въ Перушница, едно силно башибозушко тѣло разруши *Кисура*, градъ отъ 830 къшти,